

Weekendje weg

Linda van Rijn

Weekendje weg

Thriller

Vrouw (30) verdronken tijdens zeemist

SCHOORL – Tijdens de dichte zeemist van gisteravond op het strand van Schoorl is een jonge vrouw vermist geraakt. Haar levenloze lichaam is vanochtend aangetroffen op het strand.

De vrouw, afkomstig uit Amersfoort, was met een groep vrienden op vakantie in Schoorl. Tijdens de snel opkomende zeemist bevonden de vrouw, haar partner en vijf vrienden zich in het zeewater en op het strand. In enkele minuten ging het zicht naar slechts enkele meters, waarna de vrienden de vrouw uit het oog verloren. Niet lang daarna werden de Reddingsbrigade en de politie ingeschakeld, maar ondanks een intensieve zoektocht werd de vrouw niet gevonden. Even na middernacht werd de zoektocht gestaakt. Rond de middag heeft de politie laten weten dat het levenloze lichaam van de vrouw kort daarvoor op het strand is aangetroffen.

HOOFDSTUK 1

DE GROEPSAPP LIEP OVER. WACHTEND VOOR HET stoplicht scrolde Romy Langweer door de berichten. David had al ingecheckt, Eva en Joris waren er bijna. Ben wachtte op de bus. Sanne stond in de file bij Amsterdam en zou iets later zijn. Iedereen stuurde foto's. Een autoselfie van Eva en Joris, een rijtje remlichten van Sanne. Ben trok een gek gezicht, op de achtergrond was het bushokje zichtbaar. Romy draaide de camera van haar telefoon en maakte een foto van zichzelf. Ze lachte breed, een beetje gek, en stak haar vingers op in een peaceteken. Vluchtig bekeek ze het resultaat. Haar bruine haar zat wat piekerig en haar zonnebril was scheefgezakt, maar ach, wat maakte het

uit. Vlug drukte ze op *verzenden* en mikte haar telefoon in de bekerhouder. Achter haar werd getoeterd.

Ze trok op, maar moest bijna meteen weer remmen voor het volgende rode licht. Ze pakte haar telefoon opnieuw, een gewoonte die ze eens zou moeten afleren als ze achter het stuur zat. Er waren wat berichten bij gekomen. David liet weten dat ze meteen naar het huisje konden rijden en niet langs de receptie hoefden. *Uitladen en elders parkeren graag, de koninklijke koets krijgt de ereplaats*, had hij geschreven bij een foto van zijn witte Audi op de, zo te zien, enige parkeerplek bij het huisje. Romy glimlachte flauwtjes, maar stuurde een emoji waarbij de tranen van het lachen over de wangen liepen.

Ze opende een screenshot van Joris dat het weerbericht voor de komende dagen liet zien. *Het ziet er echt goed uit*, stond erbij, met wel zes zonnetjes. Romy reageerde met een hartje. Dat het mooi weer zou worden was geen verrassing meer. Joris had immers de afgelopen tien dagen elke dag de voorspelling met hen gedeeld, alsof het hele weekend niet de moeite waard zou zijn wanneer de zon niet scheen.

David reageerde met een selfie waarbij hij met ontbloot bovenlijf op een tuinstoel zat. De zon weerkaatste op zijn huid en hij had zijn ogen gesloten. *Ik zit al!*, stond erbij. Romy liet het berichtje onbeantwoord en borg haar telefoon op omdat het licht op groen was gegaan.

Lichtjes drukte ze het gaspedaal in. Voor haar reed een slinger aan auto's, het merendeel met een Duits kenteken. Het voorspelde mooie weer had veel toeristen naar de kust gelokt. Het tochtje door Schoorl nam daardoor meer tijd in beslag dan Google Maps had berekend, maar dat stoorde Romy niet. Ze liet haar raampje zakken en snoof de buitenlucht op, zich verbeeldend dat ze de zee al kon ruiken.

Een minuut of twintig later sloeg ze af, de oprijlijn van het vakantiepark op. 'Huisje tweehonderd-en-een', mompelde ze zacht voor zichzelf uit toen ze de bordjes afspeurde. Ze volgde de houten pijl die in de juiste richting wees en reed zo langzaam mogelijk over de laantjes van het park. Er speelden veel kinderen en een blonde labrador rende luid blaffend bij zijn baasje vandaan.

Ze vond het huisje aan een rustig laantje achter in het park. De Audi van David stond inderdaad op de oprit geparkeerd. In de berm zag ze de donkerblauwe BMW van Joris met de knipperlichten aan. Eva tilde net een koffertje uit de achterbak. Met haar andere hand zwaaide ze naar Romy.

'Hé, hoe is het?' vroeg ze aan haar vriendin zodra Romy had geparkeerd en uit de auto stapte. Eva liet de koffer voor wat die was en kwam naar haar toe voor een omhelzing. Romy rook de geur van shampoo en zonnebrand. Dat laatste was een vertrouwde geur bij haar: met Eva's rode haar en lichte huid moest ze zich al vanaf het vroege voorjaar insmeren.

‘Goed, hoor’, zei Romy als antwoord op haar vraag. ‘En met jou?’

‘Ja, prima.’ Eva knikte een paar keer. ‘Eigenlijk wel zin in dit weekend, al klinkt dat misschien gek. En jij?’

‘Ik ook.’ Romy knipperde. ‘Het is goed om bij elkaar te zijn. De afgelopen jaren hebben we het natuurlijk ook wel...’ Ze haperde even en zocht naar het juiste woord.

‘Gevierd?’ schoot Eva haar te hulp. ‘Of hoe zeg je dat?’

‘Het klinkt in elk geval beter dan “herdacht”’, vond Romy. ‘We waren dan wel bij elkaar rond haar sterfdag, maar een etentje op donderdagavond na je werk is toch anders dan een heel weekend samen.’

‘Dat vind ik ook’, knikte Eva. Ze haalde diep adem en wilde nog iets zeggen, maar het geluid van een claxon deed hen beiden opschrikken.

‘Jeetje’, zei Romy en ze legde haar hand op haar bonkende hart. Daarna zwaaide ze naar Sanne die achter het stuur zat. ‘Ik schrok me kapot’, zei Romy grinnikend zodra haar vriendin was uitgestapt. ‘Weet je hoe hard zo’n ding klinkt?’

‘Sorry’, antwoordde Sanne en gaf haar een knuffel. ‘Ik zag jullie staan en dacht: even laten schrikken, die twee.’

‘Nou, dat is gelukt’, zei Eva die Sanne ook omhelsde. ‘Kom, laten we uitpakken, want die auto’s moeten hier weg. Er kwam net al iemand van het park voorbij-

gefietst om te controleren of ze niet te lang blijven staan.’

Romy haalde haar koffertje uit de auto en liep naar het huisje, waarvan de ingang aan de zijkant verscho- len lag, helemaal in het groen. ‘Wat is het hier mooi’, zei ze en ze bleef even staan om de groene tuin en het huisje met authentiek ogende luiken te bewonderen.

‘Allemaal kunststof’, zei Sanne, die haar bagage meesjouwde en Romy’s blik volgde. ‘Maar het ziet eruit alsof het nog van je oma is geweest.’

Romy grinnikte. ‘Sinds je voor dat bouwbedrijf werkt, beschik je ineens over een timmermansoog.’

‘Ik kan je ook wel vermoeien met allemaal interes- sant klinkende namen voor het materiaal’, bood Sanne met een lachje aan. ‘Maar iets zegt me dat je daar niet op zit te wachten.’

‘Dames!’ Vanaf de andere kant kwam Joris aangelo- pen. Hij boog zich eerst naar Romy en daarna naar Sanne om hen met drie zoenen te begroeten. Daarna nam hij zoveel mogelijk van hun bagage over.

Romy keerde terug naar haar auto om de laatste tas te pakken. Daarna liep ze door naar binnen, waar David in de keuken stond en wat spullen in de koelkast zette.

‘Hé schoonheid’, zei hij toen hij Romy in het oog kreeg. Het volgende moment sloeg hij zijn armen om haar heen en gaf haar een stevige knuffel. ‘Goede reis gehad?’

‘Prima’, zei Romy. ‘Een beetje druk, maar wat wil je, met zulk mooi weer in aantocht. En jij?’

‘Ook goed.’ Hij grijnsde. ‘Op dit soort dagen weet je weer waarom je een cabrio rijdt.’

‘En ook alleen op dit soort dagen’, bromde Joris goedmoedig toen hij voorbij kwam lopen. Grapjes over de auto van David waren tussen hen zelden van de lucht. ‘Vorige week met die code oranje was ik bijvoorbeeld nog erg blij dat mijn auto gewoon een dak heeft.’

‘Met code oranje ben ik blij dat ik al jaren niet meer de deur uit hoef om te werken’, kaatste David terug. Een paar jaar geleden had hij zijn baan als manager in de IT verruild voor een freelancebestaan en sindsdien oogde hij, vond Romy, minder gestrest. Gelukkiger ook. ‘Onder een systeemplafond kwijn je weg’, kon David nu weleens met enig gevoel voor drama zeggen. Iets waar Romy zelf helemaal geen last van had, maar ze hield dan ook van haar werk op de communicatieafdeling van een bank, daar deed het fantasieloze plafond niets aan af. ‘Misschien kwijn je gewoon weg als je je met systeembeheer moet bezighouden’, had ze weleens geopperd tegen David, hoewel ze eigenlijk niet eens precies wist waarmee die zich bezighield. Hij was heus wel bereid het uit te leggen, meerdere keren zelfs, maar als hij begon over applicatieoptimalisatie, orkestratie en architectuurtransformatie, klonk het haar in de oren als een taal die ze niet machtig was. ‘Ik geloof toch niet dat het systeemplafond al die jaren het

probleem was', had ze laatst gezegd. 'Misschien was je gewoon het woordenboek kwijt om dit allemaal te vertellen naar iets begrijpelijks?'

Het waren de grapjes die over en weer gingen in hun vriendengroep en die ze allemaal prima konden hebben. Romy hield ervan dat ze elkaar maar zeker ook zichzelf niet zo serieus namen. Als zijzelf weer eens vergat te antwoorden op een whatsappbericht of niet terugbelde, graptten haar vrienden ook maar al te graag over het feit dat ze als communicatieadviseur in haar privéleven nog best wat ruimte had voor verbetering.

'Hulp nodig?' Romy was even in gedachten verzonken geweest en realiseerde zich nu pas dat ze midden in de keuken stond met het hengsel van haar tas in haar hand.

'O, nee hoor', zei ze snel en glimlachte naar Joris. 'Ik zet deze even weg en dan laad ik de auto verder uit. Er staan nog boodschappen in.'

'Ik pak ze wel even.'

'Nou, graag', zei Romy en ze gaf hem de autosleutel omdat ze niet meer zeker wist of ze haar Suzuki wel of niet op slot had gedaan. Joris liep weg en zelf liep ze het gangetje in waar zich een paar slaapkamers bevonden.

'Hebben we al een indeling?' vroeg ze aan David. Die schudde zijn hoofd. 'Er zijn twee kamers hier beneden en twee boven. Eva en Joris hebben een van de kamers beneden, ik heb er eentje boven.'

‘Wat wil jij?’ vroeg ze aan Sanne, die net binnenkwam. ‘Beneden of boven?’

‘Liever beneden.’

‘Oké.’ Romy glimlachte even naar David. ‘Dan kom ik je boven gezelschap houden.’

Ze tilde haar koffertje de trap op en deed de eerste deur open die ze tegenkwam, maar die kamer was te oordelen naar de geur van zijn aftershave al door David bezet. De deur van de andere kamer bevond zich er recht tegenover. Romy opende hem en kwam terecht in een kleine ruimte met een houten vloer, schuin dak en een tweepersoonsbed dat daar maar net onder paste. Het plafond bestond uit balken en het raam bood zicht op het uitgestrekte duingebied achter het park.

‘Mooi?’ hoorde ze Davids stem achter zich.

‘Heel mooi’, zei ze en ze stapte de kamer binnen. ‘Moet je kijken wat een uitzicht.’

‘Ja, prachtig’, zei David vanuit de deuropening. ‘Ik was vroeg en heb al een rondje gelopen. De duinen zijn geweldig in deze tijd van het jaar.’

‘En dan bloeit de hei nog niet eens’, zei Romy. ‘Dat zou pas in augustus het geval zijn en niet nu, eind mei. Is het eigenlijk ver lopen naar het strand?’

Ze draaide zich om naar David, maar die was al verdwenen. Romy zette haar koffertje naast de kast en hing haar jasje op. Ze zou straks wel gaan uitpakken.

Ze liep naar beneden, waar inmiddels ook Ben was

aangekomen. ‘Hé schat’, zei hij met zijn warme stem die net een octaaf hoger was dan je zou verwachten bij zijn brede voorkomen. Hij gaf haar een knuffel, waarbij zijn kin op haar kruin kon rusten. Met zijn bijna twee meter was hij zeker dertig centimeter langer dan Romy.

‘Hé lieverd’, zei ze terug met haar wang tegen zijn t-shirt. ‘Goede reis gehad?’

‘Tot Alkmaar wel, maar de bussen hielden er daarna een heel eigen leven op na. Een leven dat weinig met hun dienstregeling te maken had.’

‘We hadden je wel even op station Alkmaar kunnen oppikken’, zei Eva. ‘Helemaal niet aan gedacht.’

‘Ah joh.’ Ben haalde zijn schouders op. ‘We zijn er allemaal, dat is het belangrijkste. Hé schat.’ Deze keer was zijn begroeting niet voor Romy maar voor Sanne bedoeld, die ook een knuffel kreeg. Daarna hield hij haar op een armlengte afstand en bekeek haar kritisch. ‘Je ziet er moe uit.’

‘Heftige tijd’, zei Sanne. ‘Ik ben altijd weer blij als die dag achter de rug is.’

‘Ach, dat snap ik.’ Ben had haar net losgelaten, maar trok haar weer tegen zich aan. ‘Wij slepen je er wel doorheen.’

Joris had het krat met boodschappen al uit haar auto gehaald en liet het nu met een bonk op het aanrecht neerkomen. Snel ruimde Romy de spullen op. Daarna zette ze haar auto weg op de parkeerplaats bij de ingang en liep over het bedrijvige park terug naar het huisje.

Daar had Joris zich inmiddels toegelegd op het maken van cocktails, een rijtje feloranje en ijskoude drankjes in glazen gedecoreerd met parapluutjes. Hoewel het aan de vroege kant was voor alcohol, pakte Romy er eentje aan en proostte met de anderen op het weekend. ‘Op ons’, zei Joris erbij. ‘En op Marit. En...’ Hij haalde diep adem en keek het groepje rond. ‘En op de vriendschap’, zei hij toen en met hun glazen klinkend tegen elkaar, stemden ze daar allemaal mee in.